



Եկեք ինձի, բոլոր յոգևած ու քեռեւաւորուածներ...

Մատթեոս 11.28

ԲԱՆԻԼՈՒՐ

Մարտ, 2019թ.
N 3 (109)

Հայտնի է լինելու 2009թ. յայտարար



ԳՆԱՅԵՔ ՈՒ ԱՍԵՔ

ԸՆՏԱՆԵԿԱՆ
ՄԻԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ



**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Մարտ, 2019թ. №3 (109)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Խաչարուր Կեորկով

Գնացե՛ք ու ասե՛ք.....1

Նիկոլայ Տանկին

Մշտապես գտնվել հաղորդակցության մեջ.....5

Մամիկոն Ղազարյան

Ընտանեկան միաբանություն.....6

Հովհաննես Սարկավազյանի վկայությունը.....10

Շնորհակալություն դասի համար.....12

Երեց Եզոր Բեխտերի վկայությունը.....13

Ավելորդ հոգսեր.....16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԳՆԱԾԵ՛Ք ՈՒ ԱՍԵ՛Ք

Մարկոս 16:5-ում գրված է, որ երբ կանայք գնացին Հիսուսի գերեզմանը, տեսան, որ քարը գլորված է: Մտան գերեզման ու հանդիպեցին հրեշտակին, որը երիտասարդի կերպարանք ուներ: Նա ասաց. «Մի՛ զարհուրեք: Դուք Հիսուս Նազովրեցո՞ւն եք փնտրում: Նա այստեղ չէ, այլ հարություն առավ»: Եվ լսե՛ք, թե ինչ է ասում Աստծու հրեշտակը. «Բայց գնացե՛ք, Նրա աշակերտներին ու Պետրոսին ասե՛ք, թե Նա ձեզանից առաջ կգնա Գալիլիա: Այնտեղ կհանդիպեք Նրան»: Ուշադրություն դարձրեք, որ այս հրեշտակը մի կարևոր լուր է հայտնում՝ ասելով. «Գնացե՛ք ու ասե՛ք»: Այս խոսքը կլինի մեր քարոզի նյութը:

«Գնացե՛ք ու ասե՛ք»: Մարդիկ շատ տարբեր լուրեր են իրար հաղորդում: Ենթադրենք դուք ինչ-որ լավ լուր եք լսում որևէ ընտանիքի վերաբերյալ, ասենք՝ նրանց երեխան հիվանդ էր ու հանկարծ առողջացավ, իսկ ծնողները դեռ չգիտեն այդ մասին, դուք առաջինն եք իմացել: Ուրախությամբ եք գնում ծնողներին հայտնելու այդ լուրը: Այո՛, ուրախությամբ, քանի որ ուզում եք, որ դուք առաջինը լինեք այդ բարի լուրը հայտնողը: Կամ՝ եթե երեխա է ծնվում մի ընտանիքում, այդ մասին

առաջինն իմացողը անմիջապես վերցնում է հեռախոսը, որպեսզի ուրախ լուրը հայտնի մտերիմներին:

Հրեշտակը հանձնարարություն տվեց կանանց. «Գնացե՛ք ու ասե՛ք աշակերտներին ու Պետրոսին, որ Նա ձեզանից առաջ գնալու է Գալիլիա»: Այսօր այս նույն խոսքն ուղղված է մեզ բոլորիս: Ես ուզում եմ բոլորս հասկանալ, թե ինչ լուր ենք այսօր մենք տարածում: Ի՞նչ լուր կա մեր մեջ, և ի՞նչ խոսքեր ենք տարածում մենք այսօր: Այս կանայք հավատացին հրեշտակի տված բարի լուրին և հավատքի խոսքը տարան աշակերտներին՝ ասելով, որ Քրիստոսը հարություն է առել: Դժվար հավատալու բան էր, բայց, համենայն դեպս, այդ լուրը նրանք տարածեցին: Մեր խոսքերը որոշակի ազդեցություն ունեն մարդկանց վրա: Կա մարդկային խոսք, որը լինում է բարի ու չար, կա սատանայի խոսք, և կա Աստծու խոսք:



Պատկեր, 2019թ., ՄՅ (109)

Ի՞նչ խոսք ենք այսօր մենք տարածում: Մենք կանդադարե՞նք Սուրբ Գրքի մի ուրիշ հատվածի, որ գրված է Մարկոսի ավետարանի 5-րդ գլխում: Երբ Քրիստոսն Իր աշակերտների հետ գնաց Գադարացիների երկիրը, այնտեղ Նրան հանդիպեց մի դիվահար մարդ: Երբ Աստծու մեծ գործը թյուրմով այդ դիվահար մարդը ազատագրվեց և բժշկվեց, խոզարածները շտապեցին գնալ քաղաք: Եվ լսե՛ք, թե նրանք ինչ լուր էին տարածում քաղաքում: «Եվ խոզարածները փախան և քաղաքում ու ագարակներում պատմեցին. և մարդիկ դուրս եկան՝ տեսնելու, թե ի՞նչ էր կատարվել: Եվ Հիսուսի մոտ եկան ու դիվահարը տեսան» (Մարկ. 5:14-15): Դիվահարը բժշկված էր ամբողջովին: Բայց նրանք երևի ավելի շատ ուզում էին խոզերին տեսնել, քան հրաշքով բժշկված մարդուն, որովհետև բժշկված դիվահարից օգուտ չունեին, իսկ խոզերից օգուտ ունեին: Տեսե՛ք, թե խոզարածները ի՞նչ լուր են հասցնում: «Երբ Հիսուսի մոտ եկան ու դիվահարին տեսան, որը հազնված ու խելքը գլուխը եկած նստել էր, վախեցան: Եվ տեսնողները պատմեցին նրանց, թե ինչ եղավ այն դիվահարի և խոզերի հետ»: Ուշադրությո՛ւն դարձրեք, թե տեսնողները ի՞նչ էին տարածում քաղաքում: Նրանք պատմում էին դիվահարի բժշկության մասին, խոզերի մասին, բայց Հիսուսի մասին խոսք չկար: Այդ պատճառով այդ երկրի մարդիկ աղաչում էին Հիսուսին, որ դուրս գա իրենց երկրից: Ոչ

թե խնդրում էին, ոչ թե առաջարկում էին, այլ աղաչում էին, ասում էին. «Հիսու՛ս, դո՛ւրս արի մեր երկրից»:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, ինչպե՞ս ենք մենք ներկայացնում Աստծու Խոսքը և գործը մեր շրջապատում: Այդ մարդիկ եկան քաղաք ու ասացին, որ դիվահարը բժշկվել է, որի պատճառով խոզերը կորել են: Երբ նրանց հարցրին, թե ով է արել այդ բանը, նրանք պատասխանեցին՝ Հիսուս անունով մի անձնավորություն: Պատկերացրե՛ք, թե այս մարդիկ ինչքան նեղված են եղել Հիսուսից, երբ իմացել են, որ իրենց խոզերը խորտակվել են:

Մենք՝ հոգևորներս, պետք է ուշադիր լինենք, թե ինչ ենք խոսում ու ինչպես ենք ներկայացնում Աստծու գործերը, մանավանդ անհավատ աշխարհի մեջ: Մենք գնում ենք հավաքույթի, աղոթքի, Աստծու Խոսք ենք լսում: Ի՞նչ լուր ենք տանում այնտեղից մեր ընտանիքներին: Մեր ընտանիքի անապաշխար անդամները կամ մեր բարեկամները կհարցնեն. «Այսօր ի՞նչ լսեցիք ձեր հավաքույթի ժամանակ»: Ամեն մեկս մի բան կպատմենք: Օրինակ՝ խոզարածները պատմեցին, որ կար դիվահար, որը բժշկվեց, և կային խոզեր, որոնք խորտակվեցին. ուրիշ բան չէին տեսել նրանք: Իսկ մենք այսօր Քրիստոսի մասին ենք քարոզում: Փա՛րք Տիրոջը:

Շարունակելով խոսքը՝ կարդանք Հովհ. 4-րդ գլխից, որտեղ նկարագրվում է Հիսուսի հանդիպումը սամարացի կնոջ հետ: «Ես կարող եմ քեզ

կյանքի ջուր տալ», - ասաց Հիսուսն այս կնոջը, և Աստված բացեց նրա կյանքի վիճակը:



Այս խոսքը լսելուն պես սամարուհին թողեց ինչ որ ուներ ու վազեց քաղաք: Ուշադրություն դարձնենք, որ նա որևէ հրաշք կամ փառավոր գործ չտեսավ Հիսուսից. ընդամենը գրույց էր տեղի ունենում: Քաղաքում նա պատմեց միայն Քրիստոսի մասին, ուրիշ ոչ մի բան: Երբ նա խոսում էր Քրիստոսի մասին, «...սամարացիներից շատերը հավատացին Նրան այն կնոջ խոսքի համեմատ» (Հովհ.4:39): Սամարացիները լսեցին մի անձնավորության, որը պարկեշտ վարք չուներ այս աշխարհի մեջ, մեղքերի մեջ խորասուզված էր: Բայց նրա մեջ հավատք էր առաջացել Հիսուսի նկատմամբ, և նա ընդունակ էր դարձել Աստծու Խոսքը տարածելու: Մենք չգիտենք, թե որքան մարդ ապաշխարեց Սամարիայում, բայց գրված է, որ երբ սամարացիները դուրս

եկան ու հանդիպեցին Հիսուսին (նույն խոսքն է գրված), աղաչում էին Հիսուսին, որ մնա իրենց մոտ: Տեսե՛ք, գաղարացի ժողովուրդը աղաչում էր Հիսուսին, որ հեռանա իրենցից, իսկ սամարացի ժողովուրդը աղաչում էր, որ Հիսուսը մնա իրենց մոտ: Ինչո՞ւ: Որովհետև Տեր Հիսուսին ներկայացնողը ճիշտ էր ներկայացրել Նրան:

Այսօր ինչպե՞ս ենք մենք վկայում Քրիստոսի մասին: Ի՞նչ Հիսուս ենք մենք քարոզում այս աշխարհի մեջ՝ Հիսուս, որը մեզ կյանք է տալիս, արդարություն է տալիս, մաքրում է մեր միտքը, սիրտը, հոգին, որը լուսավորում է մեր կյանքը, Իր գործությամբ վերցնում է մեր տկարությունը և մեզ պահպանում է այս խավար աշխարհի մեջ, թե՞ ուրիշ Հիսուս: Մարդիկ ասում են. «Ձեր եկեղեցին ինչպիսի՞ն է, ի՞նչ տեղի կունենա մեր կյանքում, երբ գանք ձեր եկեղեցի»: Մենք ասում ենք. «Սա պետք է չանես, նա պետք է չանես, չպիտի, չպիտի, չպիտի... Այս, այս բաները պետք է անես...»: Նրանք ասում են. «Չէ՛, եթե այդպես է, ես չեմ գա»: Այն խոգարածները նույնպես այդպես վարվեցին: Նրանց ասածի իմաստը սա էր. «Եթե Հիսուսին մոտ լինեք, ձեզ ձեր խոգերից կզրկի, ուրիշ բաներից կզրկի, խնդիրներ կստեղծի ձեզ համար, դուք շատ ծանր ու խեղճուկրակ վիճակ կունենաք: Ավելի լավ է՝ Նրան ճանապարհ դնեք»:

Ի՞նչ Հիսուս ենք մենք այսօր ներկայացնում մարդկանց: Ի՞նչ արեց Հիսուսը իմ կյանքի մեջ: Տեսե՛ք, երբ

Պաթկո, 2019թ., №3 (109)

գաղարացիները խնդրեցին Հիսուսին, որ հեռանա իրենց մոտից, Նա Իր աշակերտների հետ նստեց նավակը՝ հեռանալու: Բժշկված դիվահարը մոտեցավ Հիսուսին ու ասաց. «Ինձ Քեզ հետ տար»: Հիսուսն ասաց. «Գնա՛ ու պատմի՛ր՝ ինչ արեց քեզ համար Աստված»: Եվ գրված է, որ նա գնաց և տասը քաղաքներում քարոզում էր Քրիստոսի մասին (Մարկ. 5:18-20): Այդ պատճառով, երբ Հիսուսը վերադարձավ այդ երկիր, ժողովուրդն արդեն ընդունեց Նրան: Հիսուսը այդ երկրում շատ հրաշքներ կատարեց ու մեծ գործեր արեց, բայց Քրիստոսի հրաշքների մասին պատմողները արդեն ոչ թե խոզարածներն էին, այլ ուրիշ մարդիկ:

Դուք Հիսուսի բարի լուրը տարածողներն եք: Այդ լուրի մեջ կյանք կա: Դա աշխարհի ամենալուսավոր ուղին է, և քանի որ դուք այդ հրաշալի խոսքն ունեք, դուք Աստծու առջև փառավոր մարդիկ եք: Տերը օրհնի ձեզ: Մենք սամարացի կնոջ անունը չգիտենք, բայց նա իր «փոքր» քարոզով մտավ Աստվածաշնչի պատմության մեջ: Թող Տերը օրհնի, որ մեզանից ամեն մեկը մտնի եկեղեցու պատմության մեջ: Կգա ժամանակ, և որոշ մարդիկ կասեն. «Ես ճանաչել եմ Քրիստոսին այսինչ քույրիկի խոսքով»:

Սիրելի՛ քույրեր ու եղբայրներ, մենք բոլորս ունենք Հիսուսի բարի լուրը: Տարածե՛նք մարդկանց մեջ, ուրախանա՛նք այդ մեծ պատվի համար, որ

Աստված մեզ տվել է: Բայց զգույշ լինենք, որ մեր շուրթերից դուրս չգան չար խոսքեր՝ խաբեբայություն, վիրավորանքներ կամ բամբասանքներ: Աստված մեզ հեռու պահի դրանից: Մեր շուրթերից վատ լուր դուրս չգա: Ցավոք սրտի, մարդիկ ոչ միայն լավ լուրն են շտապում ասել, այլ նաև վատ լուրը: Եթե ինչ-որ մեկից մի վատ բան են լսում, ուզում են առաջինը այդ բանը իրենք ասեն ուրիշներին. «Գիտե՞ս, այսինչ քույրիկը, այսինչ եղբայրը այսպիսի խնդիրներ ունի»: Աստված մեզ հեռու պահի մման լուրերից:

Թող Աստված այսօր օրհնի մեզ է՛լ ավելի, որ մենք կարողանանք ճիշտ օգտագործել այն լուրը, որը մենք ունենք մեր սրտերի ու մեր հասկացողության մեջ: Ի՞նչ ենք լսել այսօր: Այն կանայք, որոնք առաջինը եկան Հիսուսի գերեզմանը, լուր ստացան: Հրեշտակն ասաց. «Գնացե՛ք ու ասե՛ք»: Այսօր նույն հանձնարարությունը մենք ունենք արդեն Հիսուս Քրիստոսից. «Գնացե՛ք ու բովանդակ աշխարհում քարոզե՛ք» (Մատթ.28:19): Ընդունո՞ւմ եք այդ լուրը, թե՞ ոչ: Գնա՛նք ու քարոզե՛նք: Այսուհետև մեր շուրթերից միայն բարին դուրս գա: Դուք Հիսուսի զինվորներն եք, եղբայրներ, քույրեր: Մենք այդ լուրը տանողներն ենք, թող Աստված փառավորվի մեր մեջ:

Մի հայտնի նկարչի կտավ կա, որը կոչվում է «Լուր տանողներ»: Նկարում պատկերված են վախեցած դեմքերով

զինվորներ, որոնք վազում էին սուտ լուրը տանելու, իբր թե աշակերտները գողացել են Հիսուսի մարմինը, ու կանայք՝ փայլուն դեմքերով, որոնք շտապում էին Հիսուսի հարության հրաշալի լուրը հասցնել: Նրանք տարբեր լուրեր էին տանում: Մենք այսօր ձգտենք բարի և ճշմարիտ լուր տանողներ լինել: Աստծու անունը թող փառավորվի մեր մեջ, եղբայրներ, քույրեր:

Ես խնդրում եմ Աստծուն, որ Տիրոջ գործությունը իջնի բոլորիս վրա, և մենք նորից ու նորից այդ օրհնության ներքո պատրաստ լինենք թե՛ մեր բարեկամության, թե՛ մեր մտերիմների, թե՛ մեր ծանոթների մեջ Աստծու ճշմարիտ խոսքը տարածելու և զերծ մնանք չար լուրեր տարածելուց:

Խաչատուր Կևորկով

ՄՇՏԱՊԵՍ ԳՏՆՎԵԼ ՀԱՂՈՐԴԱԿՑՈՒԹՅԱՆ ՄԵՋ

Հաղորդակցության մեջ լինել՝ չի նշանակում միայն ներկա գտնվել Աստծու որդիների հավաքություններին, այլ նշանակում է դառնալ այդ հավաքության ակտիվ մասնակիցը՝ ունենալ հոգևոր հաղորդակցություն ոչ միայն Տիրոջ, այլ նաև Նրա զավակների հետ: Այդ հաղորդակցությունը կոնկրետ դրսևորվում է հետևյալում.

ա) Հոգևոր ծառայություն. Աստծու Խոսքի ընթերցանություն, հոգևոր երգեցողություն, աղոթք, հոգևոր գրականության տարածում:

բ) Նյութական ծառայություն. Աստծու գործի, բարեգործության համար դրամական օգնություն և այլն:

գ) Տնտեսական ծառայություն. եկեղեցու անշարժ և շարժական գույքի ձեռքբերում, նորոգում, մասնակցու-

թյուն եկեղեցու վարչական աշխատանքներին:

Եկեղեցու անդամները պետք է մշտապես լինեն հաղորդակցության մեջ: Այդ մասին Աստծու Խոսքը սովորեցնում է. «Ու մեկտեղ ժողովուրդ չթողունք, ինչպես ոմանք սովորութիւն ունին. հապա մէկգմէկ յորդորենք, ու այնչափ աւելի՝ որչափ այն օրուան մօտենալը կը տեսնենք» (Եբր. 10:25), կամ «Այնպէս ալ հաւատքը եթէ իրեն հետ գործ չունենայ, ըստ ինքեան մեռած է» (Հակ. 2:17): Ուրեմն, եթե հավատացյալը ոչինչ չի անում, նա հոգևորապես մեռած է: Եղբայրների ու քույրերի հոգևոր շփման շնորհիվ Քրիստոսի եկեղեցին ապրում է ու բարգավաճում:

Նիկոլայ Տանկին

Բաքի, 2019թ. «Փետր» № 109

ԸՆՏԱՆԵԿԱՆ ՄԻԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Սիրելիներ, ես հավատացած եմ, որ չկա այնպիսի քույր, եղբայր, ամուսին կամ կին, որ չուզենա իր տան մեջ ունենալ Աստծու օրհնությունը: Մի՞թե հնարավոր է այդպիսի բան: Ո՛չ: Մենք գիտենք, որ կա օրհնություն, և կա դրա հակառակը: Եվ բոլորս էլ անխտիր ուզում ենք, որ մեր տան մեջ լինի Աստծու օրհնությունը: Իսկ օրհնությունը հենց այնպես չի գալիս, այն գալիս է այնտեղ, որտեղ կա միաբանություն: Սաղմոս 133-ում գրված է, որ օրհնությունը գալիս է ազնիվ յուղի նման, գրված չէ, որ այն իջավ մինչև մորուքի ծայրը, այլ գրված է, որ այնքան շատ իջավ՝ մինչև զգեստի ծայրը, և Տերը այնտեղ հաստատեց օրհնությունն ու կյանքը հավիտյան: Միաբանությունը այն չի, որ երկու մարդ իրար կողքի նստած են, այլ այն է, որ մարդիկ իրական ու սրտանց միմյանց հետ միաբան են, սրտացավ են իրար նկատմամբ, նրանց մեջ կա սեր, կա խաղաղություն: Եվ այս ամենը գալիս է միայն Սուրբ Հոգու միջոցով: Սա հենց այնպես չի լինում, սա գալիս է Աստծու Խոսքի ընթերցանությունից ու աղոթքի կյանքից:

Ամուսնու և կնոջ միաբանությունից օգտվում է ամբողջ ընտանիքը, երե-

խաների մեջ առաջանում է հոգևոր կյանք ապրելու ցանկություն: Պատմեմ մի դեպք: Երբ ննջեց Ռուսաստանում բնակվող մեր ավագ եղբայրներից Ստեփան Կոզիցկին, թաղման ժամանակ դիակի շուրջն էին հավաքվել նրա կինը, երեխաները, թոռները, հարսները: Նրա կյանքից վկայություն տվեցին թե՛ փեսաները, թե՛ երեխաները: Վերջում վկայություն տվեց նրա կինը: Նա վկայեց, որ իրենք ամուսնացած են եղել հիսուն տարի, և գեթ մեկ անգամ այդ տարիների ընթացքում միմյանց չեն վիրավորել: Եվ դա վկայեց կինը: Ես մի այդպիսի դեպքի էլ ներկա եմ եղել Չարենցավանում: Տարեց ամուսիններ էին: Զույրիկը ջրով մկրտված էր, իսկ ամուսինը դեռ մկրտված չէր, բայց պատրաստվում էր: Սիրելիներ, երբ լսեցի քույրիկի վկայությունը, անկեղծ ասած չհավատացի: Եվ երբ հարցրի նրա ամուսնուն, նա էլ նույնը կրկնեց: Նա վկայեց, որ իրենք ապրել են այդքան տարի միասին, ունեն յոթ երեխա, արդեն բոլորին ամուսնացրել են, ունեն թոռներ, բայց երբեք մեկը մեկին չի նեղացրել: Եվ սա հրաշք է: Բայց նրանք անապաշխար են եղել, այդ վերջին ընթացքում էին միայն ապաշխարել: Գիտե՞ք, սիրելիներ, դա մեծ հրաշք է, մեծ ողորմություն է, երբ

միմյանց նկատմամբ կա հարազատություն, սեր և քաղցրություն:



Եղբայր, մի՛ մոռացիր, որ քո կինը նաև Աստծու աղջիկն է, իսկ դու Աստծու տղան ես: Ոմանք մտածում են, որ աշխարհից ինչ-որ մեկը պետք է կանխ մեր մազին, որ կանխ Աստծու աչքի բիրին: Բայց այդպես չէ, քանի որ անհավատը դա անում է չհասկանալով, իսկ հավատացյալը՝ հասկանալով: Մի եղբայր կնոջ հետ հողամասը ջրելիս է լինում: Օրեր անց լուր է տարածվում, որ այդ եղբայրը ինչ-որ բանից բարկացել է կնոջ վրա և բահով հարվածել է կնոջը: Եվ երբ եղբայրները նրան հարցրել են, թե այդպիսի բան իրո՞ք եղել է, նա վրդովվել և պատասխանել է, թե դրա մեջ ի՞նչ կա, ինքը հո սուր ծայրով չի՞ հարվածել, այլ ընդամենը՝ տափակ կողմով:

Միրելիներ, մի՞թե դա ավետարանական է, մի՞թե դա համարվում է խրատ, մի՞թե Աստված դա ընդունում է: Իհարկե ոչ: Աստված թող մեզ օգնական լինի: Միրելի՛ քույրեր, ձեր

մասին Առակաց գիրքը գրում է և նշում է, որ իմաստուն, խոհեմ կինը գոհարներից ավելի է: Դա այն կնոջ մասին է, որը համեստ է, լեզվանի չէ, սուրբ է և իր հույսը դրել է միմիայն Աստծու վրա: Եվ դա է իմաստուն կնոջ զարդարանքը՝ խոհեմությունը, հեզ ու հանդարտ հոգին: Եվ այդ վիճակով դուք կկարողանաք օգնել թե՛ ձեր ամուսիններին, թե՛ ձեր ընտանիքին: Եվ սրան հասնելու միայն մեկ գաղտնիք կա՝ Աստծու Խոսքի ընթերցանություն և հավատքով աղոթքի կյանք: Միրելի՛ս, ինչքան դու Տիրոջ հետ մտերիմ ես, այնքան դու Նրա բնությանը հաղորդ ես: Պետքուս առաքյալն ասում է, որ երբ Աստված մեզ կանչեց, տվեց նաև կենաց ու աստվածապաշտության վերաբերյալ ամեն բաները, որպեսզի մենք աստվածային բնությանը հաղորդ լինենք: Եվ դու ինչքան Տիրոջ հետ մտերիմ լինես, Աստված քեզ այնքան առավել խոհեմություն, իմաստություն և համբերություն կտա: Ցավոք, կան ամուսիններ, որոնց միջև չկա այդ հարազատությունը, նրանք չեն անկեղծանում միմյանց հետ, չեն աղոթում միասին և դեռ ուզում են, որ իրենց տան մեջ օրհնություն լինի: Օրհնություն չի լինի, մի՛ սպասեք: Չէ՞ որ Սուրբ Գիրքն ասում է՝ խոհեմությունով իրար հետ բնակվեք, որպեսզի ձեր աղոթքին արգելք չլինի: Նշանակում է, կա նաև արգելք: Եթե ամուսինների միջև չկա մտերմություն, չկա գրույց, չկա հաղորդակցություն, չկան որոշումներ՝ կապված երեխանե-

Պատկեր, 2019թ., № 3 (109)

րի հետ, կապված նյութական կարիքների հետ, այդտեղ չի կարող լինել օրհնություն: Շատ հաճախ եղբայրները մտածում են, որ դիմացինը կին է, նա այդ հարցերին չպիտի խառնվի, և նման որոշումներում նրան հաշվի չեն առնում: Դա սխալ է, սիրելիներ: Չէ՞ որ գրված է՝ այր ու կին մի մարմին: Չէ՞ որ դու երբեք քո մարմնին չես ծեծում, քո մարմնի վրա ձեռք չես բարձրացնում, չես անարգում, չես ցավեցնում: Եթե մեկը ինքն իրեն ասեղով ծակծկի, դա նորմալ չի ընկալվի: Դա աննորմալ երևույթ է և նշանակում է, որ ինչ-որ մի բան իր տեղում չի այդ մարդու մոտ:

Յավոք, կանանց նկատմամբ վատ վերաբերմունքը հաճախ է հանդիպում: Եվ դրանից կանայք իրենց սրտում ունենում են վիրավորանք: Որոշ ժամանակ առաջ ես մի ընտանիք էի այցելել: Այդ կինը մի քանի ամիս էր մասնակցել հավաքույթների: Նա քաղցկեղ ուներ և շատ ծանր վիճակում էր: Հիվանդությունը տարածվել էր գլխից մինչև ներքին օրգաններ: Այդ կնոջ ամուսինը շատ հոգատար էր իր հիվանդ կնոջ նկատմամբ, նրա կողքից չէր հեռանում, բոլոր անհրաժեշտ բաները ինքն էր անում, թեպետ անապաշխար էր: Սովորաբար կանայք են ավելի հոգատար լինում իրենց ամուսինների և երեխաների նկատմամբ, բայց նույնիսկ անապաշխար մարդկանց մեջ էլ լինում են այդպիսի դեպքեր, երբ ամուսինը սրտացավ է իր կնոջ նկատմամբ: Մենք պետք է հա-

վատանք, որ ինչ որ անում ենք, Տիրոջն ենք անում: Քո կինը Աստծու զավակ է, իսկ Աստծու զավակի նկատմամբ պետք է ուշադիր լինեք: Հարազատ եղեք միմյանց նկատմամբ, քաղցրությամբ ցույց տվեք, սիրելի՛ եղբայրներ, չէ՞ որ կանայք մի փոքրիկ վերաբերմունքից ուրախանում են: Չէ՞ որ ամբողջ ընտանիքի հոգսը հիմնականում նրանց վրա է: Ժամանակին մի եղբայր կար, որ երբ գնում էր ինչ-որ ծառայության և այնտեղից վերադառնում էր, տանը սկսում էր ամեն ինչից դժգոհել ու վիճել, թե ինչու ամեն ինչ իր ուզածով չի: Միշտ դժգոհում էր ու պահանջում: Մի օր էլ քույրիկը ամուսնուն առաջարկում է ընդամենը մի քանի օր մնալ տանը և հոգալ այդ բոլոր կարիքները: Եղբայրը փորձում է, բայց չի կարողանում ու հրաժարվում է: Նորից կինն է հոգում տան գործերը:

Սիրելիներ, երբ ես վերադառնում եմ ծառայությունից, սկսում եմ տան բոլոր անսարք իրերը նորոգել, հոգում եմ այն ամենի մասին, ինչը որ իմ անելիքն է, կամ այդ նույնը անում եմ գնալուցս առաջ: Չէ՞ որ մե՛նք դա պիտի անենք, այլ ոչ թե մեր հարևանը: Սիրելիներ, ես խնդրում եմ ձեզ, եթե ուզում եք ձեր ընտանիքի մեջ օրհնություն լինի, ձեր երեխաները մեծանան հավատքի մեջ, Աստծու Սուրբ Հոգին գործի, դուք ամուսիններով անկեղծացե՛ք իրար հետ, բացե՛ք ձեր սրտերը իրար առաջ: Համոզված եմ, որ շատ քույրեր իրենց սրտում ունեն ծանրա-

ցած բաներ, բայց չեն համարձակվում այդ ամենի մասին խոսել իրենց ամուսինների հետ, քանի որ գիտեն՝ եթե խոսեն այդ մասին, անմիջապես պոռթկում կառաջանա, ու անմիջապես տանը վեճ ու կռիվ կլինի:

Սիրելիներ, այդպես չի կարելի, այս վիճակը Տիրոջը փառք չի բերում: Իսկ Տերը տեսնում է ամեն բան: Չէ՞ որ այս ամենը նկատում են երեխաները: Նրանք շատ զգայուն են և նկատում են ամեն բան: Մի անգամ մի երեխա իր հորը անկեղծորեն հարցնում է, թե ինչպես է, որ իր հայրը հավաքությունների ժամանակ շատ խոնարհ է, համեստ է, բոլորին հորդորում է, շատ լավ խրատներ է տալիս, իսկ երբ գալիս են տուն, սկսում է մոր վրա գոռգոռալ: Եվ դա ասում է երեխան: Նա հասկանում է, որ իր հայրը եկեղեցում կարծես թե դեր է խաղում:

Եթե նույն բանը կատարվի հակառակ վիճակում՝ մեր կանայք սկսեն գոռգոռալ մեզ վրա, մի՞թե դա մեզ դուր կգա: Մի անգամ քույրիկներից մեկը իր ամուսնուն անդադար պատասխանել ու վիճել է: Անցել է մի փոքր ժամանակ, և նույն բանը արել է երեխան՝ իր հանդեպ: Այդ ժամանակ Սուրբ Հոգին խոսել է քույրիկի հետ և ասել՝ մի՞թե այդպես լավ է, մի՞թե դա իրեն դուր է գալիս, չէ՞ որ այն, ինչ ինքը թույլ տվեց իր ամուսնու նկատմամբ, կարճ ժամանակ հետո երեխան թույլ տվեց իր նկատմամբ: Ինչ ցանես, այն էլ պիտի հնձես:

Ես խնդրում եմ ձեզ, եղբայրներ, քույրեր, եթե մի բան Ավետարանով չի,

շտկվե՛ք, զոջացե՛ք, դարձի՛ եկեք, իրարից ներողություն խնդրեք և կտեսնեք, թե ինչպիսի հանգստություն, թեթևություն կիջնի ձեզ վրա: Եվ Աստված էլ կօրհնի ձեր ընտանիքները, ձեր ընտանիքներում կլինի Աստծու պահպանությունը: Եփեսացիս 5:24-25-ում կարդում ենք. «Ուստի ինչպես եկեղեցին հնազանդ կ'ըլլայ Քրիստոսին, նույնպես ալ կիները ամեն բանի մեջ իրենց այրերուն: Այրե՛ր, սիրեցե՛ք ձեր կիները, ինչպես Քրիստոս ալ սիրեց եկեղեցին, ու Իր Անձը մատնեց անոր համար»:



Սիրելիներ, սերը շատ կարևոր է, սերը վերաբերմունք է ցույց տալիս, հոգատարություն է անում, ընտանիքը հիմնված է սիրո վրա: Պատկերացրե՛ք, որ տուն ենք կառուցում, բայց քարերը ավագով ենք ամրացնում իրար, ցեմենտ չկա: Մենք գիտենք, որ առանց ցեմենտի ամրություն չի կարող լինել: Նույնպես էլ ընտանիքում առանց սիրո ամրություն չի կարող լինել:

(Հարունակելի)
Մամիկոն Ղազարյան

աթգր., 2019թ., № 3 (109)



ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ՍԱՐԿԱՎԱԳՅԱՆԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

2001 թվականն էր: Աշխատանք գտնելու նպատակով ընտանիքով տեղափոխվել էինք Մոսկվա: Նույնիսկ այդ մեծ քաղաքում աշխատանք գտնելը խնդիր էր: Վերջապես գտա: Երևանի ծանոթներիցս մեկն էլ էր աշխատանք փնտրում, և քանի որ այդտեղ էլի թափուր աշխատատեղ կար, զանգեցի նրան և ասացի, որ ինքն էլ կարող է գալ աշխատելու: Որոշ ժամանակ աշխատում էինք այդտեղ: Ես Երևանում լսել էի Աստծու Խոսքը ու աշխատակիցներիս շրջանում վկայում էի այն հրաշքների մասին, որոնք Աստված կատարել էր իմ ներկայությամբ:

Այն տեղը, ուր մեր արտադրամասն էր գտնվում, մի մեծ տարածք էր, որի ներսում տեղավորված էին ավտոմեքանորոգման արհեստանոց, ավտոլվացման կետ և այլն: Այս ամենն ասում եմ այն նպատակով, որ պատկերացնեք, թե ինձ հետ կատարված դեպքի ժամանակ ինչքան մարդիկ էին ներկա:

Մի օր աշխատանքի ավարտին, երբ դուրս եկանք արտադրամասից, լսեցինք, որ գոռում են, թե՝ փախե՛ք, շունը գալիս է: Այդ օրը ինձ հետ աշխատավայր էի տարել նաև ութամյա

կրտսեր որդուս: Երբ լսեցի այդ մասին, որդիս ինձանից առաջ էր ընկած: Ես հագիվ հասցրի նրան ետ հրել, ու այդ աժդահա շունը հարձակվեց ինձ վրա: Երբ նա թաթերը դրեց ուսերիս, ես տեսա, որ նա ինձնից մի գլուխ բարձր է: Ես միայն կարողանում էի պաշտպանվել: Բոլորը թաքնվել էին այդ բակում կայանված մեքենաների մեջ և վախեցած նայում էին, թե ինչպես եմ ես անհույս պայքարում այդ աժդահա գամփռի դեմ: Այդ պայքարը տևեց մոտ մեկ ժամ: Շունը քրքրել էր ձեռքերս ու ոտքերս: Ես արյան մեջ կորած էի: Այդ գազանի գլխավոր նպատակը կոկորդիցս բռնելն էր, բայց ես պատառոտված ձեռքերով դեմ էի կանգնում նրա այդ նպատակին:

Որդիս լացելով այս ու այն կողմ էր վազում ու խնդրում, որ ինձ օգնեն, սակայն օգնող չկար: Իմ երևանցի ծանոթը բարձրացավ մեքենայի վրա և այնտեղից մի կերպ շան վզին հագցրեց փայտի ծայրին ամրացրած մետաղյա մի օղակ և ինձ ասաց. «Բա՛ց թող, ես բռնել եմ դրան»: Սակայն այդ աժդահային նա կարողացավ պահել ընդամենը մի երկու վայրկյան: Շունն այնքան ուժեղ էր, որ իրեն թափա-հարելով դուրս պրծավ մետաղյա

օղակից, այդ անճանալորությանն էլ գցեց մեքենայի վրայից ու նորից հարձակվեց ինձ վրա:

Այնքան արյուն էի կորցրել, որ աչքերիս առաջ սևանում էր, և ես ոչինչ չէի տեսնում: Ես համոզված էի, որ շունն ինձ կսպանի: Այդ ժամանակ ես հայացքս դեպի երկինք հառեցի ու ամբողջ ուժով գոռացի. «Տե՛ր Հիսուս, որտե՞ղ ես, ես փոքրիկ երեխաներ ունեմ, օգնի՛ր ինձ»: Այդ պահին ինձ թվաց, թե կայծակի նման մի բան կպավ գլխիս, որովհետև գլխիցս մինչև ոտքերիս ծայրը ուժեղ տաքացավ, կարծես մարմինս վառվում էր: Իմ վրա մի հզոր ուժ իջավ, այնպես, որ հոշոտված ձեռքերով բռնեցի շան վերին

և ներքին ծնոտներից ու ճղեցի գազանի երախը: Այդ պահին ես տեսա սատանային՝ շան գլխին կանգնած, որն առյուծի նման մռնչում էր ինձ վրա: Ես նրան հաղթեցի Տիրոջս անունով, նա այլևս իշխանություն չունեք ինձ վրա:



*Հովհաննես Մարկավագյան
Կենտրոնի տարածք*

ԵՍ ՀԱՎԱՏՈՒՄ ԵՄ

*Երբ ես մենակ եմ՝ Դու ես ինձ ընկեր,
Երբ ես հիվանդ եմ՝ ինձ բուժող ընկեր,
Երբ ես տկար եմ՝ Բո ձեռքերում եմ,
Անգամ երբ լուռ եմ՝ ինձ հասկանում ես,
Երբ ես խնդրում եմ՝ Դու կատարում ես,
Անգամ չխնդրած՝ միտքս կարդում ես,
Ո՞վ ունեմ ուրիշ Բեզանից բացի,
Որ սրտիս բոլոր վերքերը բացի,
Որ տեղյակ լինի իմ ամեն քայլին,
Իմ ամեն ցավին ու ինձ ապրելու մեծ ուժ
ներշնչի,
Մեծ համբերությամբ ինձ լիցքավորի...
Ես հավատում եմ, որ վաղվա օրն իմ
ուրիշ կլինի...*



Պատկեր, 2016թ., ՁՆ3 (109)

ՇՆՈՐՀԱԿԱԼ ՈՒԹՅՈՒՆ ԴԱՄԻ ՀԱՄԱՐ

Մեր կյանքում երբեմն լինում են բաներ, որոնց մասին ամաչում ենք հիշել, անհարմար ենք զգում որևէ մեկին պատմել կամ խոստովանել: Դրանք այն պահերն են, երբ Աստված կոտրում է մեր հպարտությունը և ազդում մեր «մաքուր» խղճի վրա:

Ամռանը պրակտիկան մենք անց էինք կացնում մի մանկատան ամառային ճամբարում, որտեղ կենցաղային պայմաններ ուղղակի չկային: Լողանալու կամ հագուստներ լվանալու տարրական հնարավորություն չկար:

Մանկատան սաների թվում շատ էին դաունի հիվանդությունով և հաշմանդամ երեխաները: Աշխատանքն այդպիսի երեխաների հետ շատ դժվար է ու հոգնեցուցիչ: Պահանջվում էին ոչ միայն հոգեկան, այլ նաև ֆիզիկական հսկայական ուժեր, սեր և բարեհոգություն:

Ճամբարային հերթափոխի վերջում մենք բոլորս արդեն շատ էինք հոգնել ոչ միայն անհարմար կենցաղային պայմաններից, այլ նաև երեխաներից:

Մի օր ինձ հաջողվեց ազատ ժամանակ գտնել... լողացա ու հագավերջին մաքուր հագուստս: Ճաշարանում ընթրում էի, երբ ինձ մոտեցավ դաունի հիվանդությամբ մի աղջիկ...

Նա շատ կեղտոտ էր, նրանից այնպիսի հոտ էր գալիս, որ անհնար էր նույնիսկ նայել նրա ուղղությամբ: Սակայն նա, ձեռքերը դեպի ինձ պարզած, ցանկանում էր փաթաթվել:

Արդյոք ես ուրախացա՞մ նրան տեսնելով: Իհարկե ոչ: Ի՞նչ էր կատարվում իմ ներսում, երբ նա գրկեց ինձ: Երբ ես դժկամությամբ գրկեցի նրան, մտաբերեցի մեկի խոսքերը. «Մտածի՛ր այն մասին, թե ինչ զգվելի հոտ էր գալիս մեր մեղքերից, երբ Հիսուսը եկավ աշխարհ՝ մեզ փրկելու: Նա ապրում էր մեր գարշելի մեղքերի միջավայրում, որոնցից զգվում էր, բայց այդ ամենն Իր վրա վերցրեց և տարավ մինչև խաչ»:

Հանկարծ սիրտս ճմլվեց ցավից, հիշեցի իմ նկատմամբ Տիրոջ դրսևորած սիրո մասին: Նա ինձ չմերժեց, երես չդարձրեց: Ինչո՞ւ: Նա ինձ սիրում էր այնպիսին, ինչպիսին ես կայի՝ իմ բոլոր թերություններով ու մեղքերով հանդերձ: Աստված իմ... Ների՛ր ինձ: Երբ առաջին անգամ Դու ինձ գրկեցիր, ի՞նչ զգվելի էի ես... Շնորհակալ եմ, Տե՛ր իմ, Զո սիրո համար:

Ես ամուր գրկեցի այդ աղջկան ու երկար պահեցի գրկումս: Շնորհակալ եմ Տիրոջից Իր տված դասի համար:

Ալլ Կուկսենկո

ԵՐԵՅ ԵԳՈՐ ԲԵՏԽԵՐԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Առավոտյան պաշտոնաթող Պաշտային բժիշկը նորից եկավ: Նա նստեց իմ կողքին և ասաց. «Պատմիր ինձ, երեկ ի՞նչ տեղի ունեցավ, ես առաջին անգամ էի տեսնում այդպիսի բան»: Ես նրան ասացի. «Այն ամենակարող Աստվածը, որին ես հավատում եմ, ինձ բժշկեց: Դուք բոլորդ այդ բանի վկաներն եք»: Նա լացեց և հետո ինձ ասաց. «Դու կարո՞ղ ես ինչ-որ երգ երգել»: Ես նրա համար երգեցի «Մեծ է մեր Արարիչը և մեր Աստվածը» երգը: Նա լսեց հուզված ու արցունքն աչքերին: Հետո նա գնաց, և ես սկսեցի մորս մամակ գրել՝ մամրամասն նկարագրելով այն ամենն, ինչ տեղի էր ունեցել ինձ հետ:

Դեռ նոր էի մամակս վերջացրել, երբ ներս պրծավ սարսափած բուժակն ու ասաց. «Եգո՛ր, շո՛ւտ արա, թաքնվի՛ր, դիվիզիայի հրամանատարն է գալիս: Նա ցանկանում է այս գորանոցը վերանորոգել»: Մինչ մենք խոսում էինք, հրամանատարը մտավ գորանոցի դռնից: Ես հազիվ հասցրեցի մամակը մտցնել ներքնակի տակ ու վազել դեպի դուռը: Դուրս գալ չհասցրի, բայց թաքնվեցի դռան ետևում: Դիվիզիայի հրամանատարը ներս մտավ, իսկ բուժակ Սաշան, որպեսզի ինձ օգնի թաքնվել, կանգնեց

հրամանատարի առաջ ու գեկուցեց. «Ընկե՛ր գնդապետ, ոչ մի արտառոց դեպք տեղի չի ունեցել»: Գնդապետը զարմացած նայում է բուժակին ու երևի մտածում, թե արդյո՞ք նրա մոտ ամեն ինչ կարգին է, իսկ սա երկրորդ անգամ նույնն է կրկնում: Ես այդ ընթացքում հասցրի դռան ետևից դուրս գալ և միայն փոխանով թաքնվել զուգարանում: Բայց գնդապետը գլխի էր ընկել, որ այդտեղ մի բան այն չէ. բուժակին մի կողմ էր հրել ու մտել սենյակ, ուր ես էի ապրում: Նա տեսնում է ներքնակն ու հարցնում. «Ի՞նչ է սա»: Այս հարցին ի պատասխան սպաներից մեկն ասում է, թե ինքն ազատ ժամերին այդտեղ հանգստանում է: Գնդապետը վերցնում է ներքնակն ու «ես քեզ հանգստանալ ցույց կտամ» խոսքերով շարտում է այդ սպայի կողմը: Իսկ ներքնակի տակից դուրս է գալիս իմ մամակը: Հրամանատարը վերցնում է, սկսում կարդալ: Այդպես նա իմանում է ինձ հետ կատարվածը բոլոր մանրամասներով, նույնիսկ այն, որ ինձ այդտեղ թաքցնում են գնդապետ Կոպիտինից, այսինքն՝ իրենից: Այս ամենն իմանալուց հետո նա այդ սպաների վրա մի լավ գոռգոռում է ու բարկանում:

Երբ գնդապետի մեքենան հեռացավ, ես վերադարձա ինձ հատկաց-

Նոյեմբեր, 2019թ., Մ3 (109)

րած սենյակը: Բուժակ Վասյան գետնին նստած, գլուխը ձեռքերի մեջ առած, միալար կրկնում էր. «Հիմա ի՞նչ է լինելու... հիմա ի՞նչ է լինելու...»: Հետո շտաբից վերադարձան կատաղած սպաներն ու ինձ քնցին այդտեղից:

Երբ ես վերադարձա վաշտ, բոլորի աչքերը ճակատներին թռան ինձ տեսնելուն պես: Բոլորին հետաքրքիր էր, թե ես որտեղ էի, ինչպես էր առողջությունս... Ես պատմեցի նրանց, թե ինչպես Աստված ինձ ոտքի կանգնեցրեց և հետո ինչ տեղի ունեցավ, իսկ վերջում ավելացրի. «Իսկ եթե ինձ չեք հավատում, ապա հարցրե՛ք այս, այս սպաներին», - և հերթով թվարկեցի բոլոր տասնմեկի ազգանունները:

Հաջորդ օրը, հրամանատարության հանձնարարությամբ, սպաներից մեկը ծառայողների շարասյան առաջ հայտարարեց, որ իմ պատմածը սուտ է, և ինձ ոտքի են կանգնեցրել հուպիտալի բժիշկները՝ գիտության նոր ձեռքբերումների շնորհիվ: Որոշ ժամանակ անց այդ սպան ինձ կանչեց իր մոտ և լացելով հայտնեց, որ իր կինը մահացել է, և երեք երեխաները մնացել են անմայր: Նա ինձնից ներողություն խնդրեց իր արածի համար: Նա այնպես էր հասկացել, որ իր գործած մեղքի համար էր այդպես պատժվել: Ես նրան մխիթարեցի ինչպես կարողացա, և մինչև ծառայությանս վերջը նա եղավ իմ լավագույն ընկերը:

Տասը օրից եկավ գնդապետ Կոպիտինը և ինձ կանչեց իր մոտ: Սկսեց վրաս գողգողալ և ինձ անվանեց «Բողոմոլ» (աղոթարար): Նա խոստացավ

ինձ հենց նույն օրը վերացնել և տեղացման այլ սպառնալիքներ: Իսկ ես մտքումս աղոթում եմ. «Տե՛ր, տո՛ւր ինձ իմաստություն»: Երբ նա դադարեց գողգողալ, ես նրան ասացի. «Ընկե՛ր գնդապետ, դուք իմ հոր տարիքին եք, ինձ ներե՛ք, բայց ես ձեզ հետ չեմ խոսի, որովհետև դուք ձեզ ոչ թե հոր նման եք պահում, այլ գազանի»: Իմ այս խոսքերից հետո նա հանդարտվեց, ինձ նստեցրեց իր կողքին ու ասաց. «Դե՛, որդիս, պատմիր լսեմ»: Երբ ես ամեն ինչ պատմեցի, նա ինձ օրհնեց՝ ասելով. «Ամո՛ւր բռնիր քո այդ հավատքը»:

Որոշ ժամանակ անց ես անմտությամբ առանց պահպանիչ ակնոցի նայեցի խավարած արևին ու աջ աչքիս տեսողությունը կորցրի: Այդ օրերին ինձ շտաբ կանչեցին ու ասացին. «Մենք որոշել ենք քեզ Աստծուն մոտ տեղ ուղարկել»: Գլխումս մտքերը խառնվեցին ու ինձ հասցրին ուր ասես, բայց նրանք ինձ հանգստացրին՝ ասելով. «Մենք ուզում ենք քեզ ուղարկել ամբարձիչի վրա աշխատել սովորելու»: Ես շատ ուրախացա, որովհետև ցրտերին կռունկավարի խցիկը միշտ տաք էր ու հարմար: Երեկոյան մի հարմար տեղ գտա ու սկսեցի աղաղակել Տիրոջը. «Տե՛ր, ես այնքան եմ ուզում աշխատել կռունկավար, բայց Դու գիտես, որ ես տեսողության խնդիրներ ունեմ: Խնդրում եմ, բժշկի՛ր ինձ, վերականգնի՛ր տեսողությունս»:

Առավոտյան ինձ ուղարկեցին բուժգնման: Վերջին բժիշկը ակնաբույժն էր: Հենց այն ժամանակ, երբ ես պետք է սկսեի անվանել տառերը, տե-

սողությունս վերականգնվեց: Փառք Տիրոջը, մինչ օրս ես տեսողության հետ կապված խնդիր չունեմ: Դրանից հետո ինձ կես տարով ուղարկեցին ուսանելու:

Ուսանելուց հետո, երբ գորամաս վերադարձա, տեսա, որ գորամասում նոր սպա է հայտնվել: Երեկոյան շարային ստուգման ժամանակ նա մոտեցավ ինձ ու հարցրեց. «Բոգոմոլը դո՞ւ ես»: «Ճիշտ այդպե՛ս», - պատասխանեցի նրան: Այդ ժամանակ նա ինձ ասաց. «Ես էդ հիմարությունը քեզանից դուրս կհանեմ, և ոչ մի բոգոմոլ այստեղ չի լինի»: Ես, իհարկե, նրան ոչինչ չպատասխանեցի: Պարզվեց, որ նրան մեր գորամաս էին ուղարկել ինձ հետ աշխատանքներ տանելու համար:

Առավոտյան անձնակազմի գորատեսից հետո բոլորին աշխատանքի ուղարկեցին, իսկ ինձ այդ սպան կանչեց իր մոտ: Նա ինձ զանազան ծանր աշխատանքներ հանձնարարեց և այդ ընթացքում հետևում էր ինձ: Ճաշին ինձ տարավ գորամասի ճաշարան, առջևս դրեց մի մեծ ափսեով կոտլետներ ու ասաց. «Կե՛ր որքան ուզում ես» (այն դեպքում, երբ յուրաքանչյուր զինվորի չափաբաժինը մեկ կոտլետ է): Ես կերա մի կոտլետ ու ետ քաշվեցի: Նա հարցրեց, թե ինչո՞ւ էլ չեմ ուտում: Ես պատասխանեցի, որ եթե ես ևս մեկն ուտեմ, կնշանակի, որ ինչ-որ մեկի բաժինն եմ ուտում: Նա ուշադիր ինձ նայեց, ապա ասաց. «Լա՛վ, հիմա գնանք Աստծուն դուրս քշելու»:

Երբ մտանք նրա աշխատասեն-

յակ, նա աչքերիս նայելով սկսեց ինձ ներկայացնել Դարվինի էվոլյուցիայի տեսությունը: Երբ նրան էի լսում, զգացի, թե ինչպես իմ հավատքի հիմքը ճաք է տալիս: Այդ ժամանակ մտքումս սկսեցի աղոթել: Ես այնպես էի կենտրոնացել աղոթքիս վրա, որ սպան ինչ-որ բան էր հարցրել, իսկ ես բոլորովին չէի էլ լսել: Տեսնելով, որ ես անհաղորդ եմ իր հարցին, նա սկսեց ինձ թափահարել՝ ասելով. «Պատասխանի՛ր, պատասխանի՛ր ինձ»: Այդ պահին ես ձեռքս մեկնեցի նրա կողմն ու հրամայական տոնով ասացի. «Կանգնի՛ր»: Նա այդպիսի բան ինձնից չէր սպասում, դրա համար էլ սկսեց ծիծաղել: Իսկ ես զգացի, որ Սուրբ Հոգով լցվել եմ, նրան ասացի. «Թույլ տվե՛ք ձեզ համար մի սաղմոս երգել»: Նա նորից ծիծաղեց, համաձայնեց լսել իմ երգը: Ես վերցրի կիթառն ու սկսեցի երգել. «Ի՛մ բարեկամ, տեսնո՞ւմ ես հեռվում՝ Գողգոթայի խաչին, Աստծու Գառն է գամված... Քեզ համար է խաչված...»: Սպայի աչքերից սկսեցին արցունքներ հոսել: Նա բռունցքով խփեց սեղանին և ինձ դուրս հանեց իր աշխատասենյակից:

Հաջորդ օրը նա ինձ նորից տարավ իր աշխատասենյակ, մի թուղթ ու գրիչ տվեց և ինձանից պահանջեց գրել երեկվա սաղմոսի խոսքերը: Հետո խնդրեց, որ կիթառի վրա ցույց տամ ակորդները, որ ինքնուրույն կարողանա երգել: Նա ո՛չ կիթառ նվագել գիտեր, ո՛չ էլ երաժշտական լսողություն ուներ երգը կատարելու համար, բայց համառորեն ուզում էր երգել: Ես

ԿԻՊԻՄ, 2016թ., № 3 (109)

նրա հետ նորից երգեցի այդ սաղմոսը, նա նորից ինձ դուրս արեց աշխատասենյակից: Մի որոշ ժամանակ անց այդ սպան մոտեցավ ինձ, գրպանից գումար հանեց և մեկնելով ինձ ասաց. «Խնդրում եմ, աղոթի՛ր ինձ համար, որ Աստված ների իմ կատարած մեղքերը»: Ես, մերժելով նրա առաջարկած գումարն, ասացի. «Գումար պետք չէ, ես կաղոթեմ ձեզ համար, բայց դուք ինքներդ մի ծածուկ տեղ գտեք ու ինքներդ խնդրեք Նրան»:

Որոշ ժամանակ անց ինձ կանչեցին հրամանատարի մոտ և հարց-

րին. «Դու էդ ի՞նչ ես արել Բանշիկովի հետ: Նրան մյուս սպաները տեսել են ծովափին աղոթելիս»: Դրանից հետո Բանշիկովը դարձավ իմ լավագույն բարեկամներից մեկը: Հետագայում նրան տեղափոխեցին այլ զորամաս, ինձ էլ արգելեցին նրան մոտենալ: Նրա հետագա կյանքի մասին ինձ ոչինչ հայտնի չէ:

Ես շնորհակալ եմ Աստծուց, որ ինձ հայտնվեց իմ երիտասարդության տարիներին: Ես ցանկանում եմ, որ յուրաքանչյուր ոք Նրան ճանաչի որքան հնարավոր է շուտ:

ԱՎԵԼՈՐԴ ՀՈԳՍԵՐ

«Բանի մը համար հոգ մի՛ ընէք. հապա ամէն բանի մէջ աղոթքով ու աղաչանքով, գոհութիւնով մէկտեղ, ձեր խնդրուածքը Աստուծոյ յայտնի ըլլայ: Եւ Աստուծոյ խաղաղութիւնը, որ ամէն միտքէ վեր է, ձեր սիրտերը ու միտքերը Զրիստոս Յիսուսով պիտի պահպանէ»: Փիլ. 4:6-7

Ոչինչ այնպես մարդուն չի անհանգստացնում ու ուժասպառ անում, որքան ավելորդ հոգսը: Մեկը մտահոգ վիճակը համեմատել է կուզիկ ծերունու հետ, որին թվում է, թե մի պարկ արճիճ է տանում, բայց այն ուղղակի մի պարկ աղվամազ է:

Ապագայում կատարվելիք ինչ-որ բանի մասին մտահոգությունը նույնիսկ ամենափոքր բանը դարձնում է մեծ խնդիր: Այն բոլոր հետևանքները, որոնք հնարավոր է լինեն, բայց համառորեն չեն իրականանում, մարդուն ուժասպառ են անում:

Փոխանակ տրվելու ավելորդ հոգսերին և մշտապես մտահոգվելու ապագայում հնարավոր տեղի ունենալիք երևույթների մասին, ընդունե՛ք այն, ինչ Հիսուսն է խոստանում. «Խաղաղութիւն կը թողում ձեզի, իմ խաղաղութիւնս կու տամ ձեզի. ոչ թէ ինչպէս աշխարհս կու տայ՝ ես ձեզի կու տամ, սիրտերնիդ չխռովի ու չվախնայ» Հովհ. 14:27: Ինչ էլ հիմա տազնապում է ձեր սիրտը, հանձնե՛ք Հիսուսին: Նա կհոգա այդ մասին: Թո՛ւյլ տվեք, որ ձեր մտահոգությունը փոխվի Աստծու խաղաղությամբ:

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է քեզ և ուզում է, որ հաճախաս Իրեն ու փրկություն ունենաս: Այդ մասին **Հովհաննու 3:16-ում** կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փռեց, որ ով Նրան հաճախա չկորչի, այլ հավիրենական կյանք ունենա»: Եթե ուզում ես մուրիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա խոսքին, կարող ես դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրաժառ
Ջեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրաժառ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Անարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրաժառ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արովյան	094-34-75-91	Ջաբարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ազարատ	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատաղան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Մասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Ջանգեզուր	094-00-94-08	Մարտյան Մինր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարտյան Մինր
Դամբարակ(Կալմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռոբին
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրաժառ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոկիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռոբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ԴԺԳՈ՞Ն ԵՍ

Ամէն քան առանց Կրօնունքներու ու միճարանութիւններու ըրէք, որպէս զի ըլլաք անքիծ ու անարար. Աստուծոյ որդիներ առանց մեղադրանքի, կամակոր ու խտրորեալ ազգին մէջ, որոնց մէջ դուք լուսաւորներու պէս կը փայլիք աշխարհի մէջ:

Փիլիպեցիս 2:14-15

Ունայնութիւնը և սուր խօսքը ինծմէ հեռացուր. ինծի աղքատութիւն կամ հարստութիւն մի տար. իմ սովորական հացովս զիս կերակրէ. չըլլայ որ կշտանամ և քեզ ուրանամ, ու, Տէրը ո՞վ է, քսեմ. և չըլլայ որ աղքատանամ ու գողութիւն ընեմ, և իմ Աստուծոյս անունը պարսպ տեղ քերանս առնեմ:

Առակաց 30:8-9

Արդարին քիչ քանը շար ամբարիշտներու առար սրացուածքէն աղէկէ:

Սաղմոս 37:16

Տէրոջը երկիւղը կեանքի պարճառ է. և զանկա ունեցողը կուշտ կը պատկի, ու չախորդութեան շիւտիպիր:

Առակաց 19:23

Ես սորվեցայ զո՞հ ըլլալ իմ գրնուած միճակիս մէջ: Գիրեմ շրտորութիւն քաշելը, գիրեմ շարը ունենալը, ամէն քանի մէջ ամէն կերպով աղէկ սորվեի եմ թէ շար ունենալը թէ պակասութիւն քաշելը:

Փիլիպեցիս 4:11-12